

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobců:

a) **M. M.**

b) **T. T.**

c) **P. M.**

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Irenou Bohatou, sídlem
náměstí Republiky 202/28, Plzeň

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje, sídlem Škroupova 1760/18,
Plzeň

za účasti

osoby zúčastněné na **A. M.**

řízení:

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23 a č.j. PK-RR/6349/23,

takto:

I. Žaloba se ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23, **z a m í t á.**

- II. Žaloba se ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/6349/23, o d m í t á.
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobci a) až c) se žalobou ze dne 15. 1. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23 a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/6349/23.
2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23 (dále též jen „*napadené rozhodnutí I*“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a) a žalobkyně b) proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*stavební úřad*“) vypravenému dne 29. 8. 2023 pod č.j. OV-Ška/26564/2023 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) nařízeno odstranění stavby zemědělského objektu, dřevěné kolny a oplocení z poplastového pletiva na pozemku parc. č. X. v katastrálním území X. Žalobce a) a žalobkyně b) mají být vlastníky stavby, resp. povinnými, kteří mají vlastnické právo k pozemku, na kterém je odstraňovaná stavba umístěna.
3. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/6349/23 (dále též jen „*napadené rozhodnutí II*“), bylo k odvolání žalobce a) a žalobkyně b) zrušeno usnesení Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 10. 2023, č.j. OV-Ška/30628/2023 (dále též jen „*opravné usnesení*“). Opravným usnesením byly podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád opraveny zřejmé nesprávnosti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany vypraveného dne 29. 8. 2023 pod č.j. OV-Ška/26564/2023, a to tak, že datum vydání rozhodnutí na straně 1 byl z data 18. 8. 2023 opraven na datum 28. 8. 2023.

II.

Žaloba

4. Žalobci v žalobě uvedli, že žalobce a) byl původním podílovým spoluvlastníkem (vlastnil podíl o velikosti id. ½ z celku) parc. č. X. – orná půda, o výměře 7300 m², v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň-sever (dále jen „*katastrální úřad*“) na LV XA. pro k.ú. a obec X. Darovací smlouvou ze dne 9. 10. 2023 žalobce a) převedl svůj spoluvlastnický podíl o velikosti id. ½ z celku na nabyvatele – žalobce c). Dle výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že vkladové řízení vedené u katastrálního úřadu [pod] sp.zn. V-4269/2023-407 probíhalo od 9. 10. 2023 do 31. 10. 2023, kdy byl vklad proveden. Právní účinky zápisu nastaly k okamžiku podání návrhu, tj. k 9.10.2023 16:47:50. V okamžiku vydání žalobou napadených rozhodnutí (dne 15. 11. 2023) nebyl žalobce a) účastníkem řízení. Naopak, účastníkem řízení měl být žalobce c). Tuto žalobu podává i žalobkyně b), neboť napadenými rozhodnutími je

zasahováno i do jejích práv a povinností. Žalobce c) tak byl zkrácen na svém právu být účastníkem řízení a uplatňovat v rámci řízení svá práva. Napadená rozhodnutí mu nebyla doručena, nemohou tak být pravomocná a vykonatelná.

5. Žalobci mají za to, že na straně žalovaného došlo k pochybení, když nesprávně vytyčil okruh účastníků řízení a odňal žalobci c) možnost účinně hájit své zájmy. Žalobce c) má za to, že žalobou napadené rozhodnutí nemá vůči němu právní účinky, že je vůči němu nulitní. Nicotnost správního aktu shledává v absolutním omylu v osobě adresáta.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, žalobci upozorňují na to, že napadená rozhodnutí nebyla žalobci c) doručena a nemohou být pravomocná a vykonatelná. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení nezachytil v katastru nemovitostí změnu vlastnických práv k pozemku p.č. X. v k.ú. X a rozhodnutí vydaná v odvolacích řízeních doručoval původním spoluvlastníkům pozemku žalobcům a) a b). Žalovaný má ovšem za to, že žalobce c) nebyl tímto pochybením zkrácen na svých procesních ani hmotných právech. Na výpisu z katastru nemovitostí je uvedeno, že změna spoluvlastnického práva z M. M. na P. M. nabyla právních účinků dnem 9. 10. 2023. Rozhodnutí stavebního úřadu č.j. OV-Ška/26564/2023 ze dne 18. 8. 2023 bylo vypraveno dne 29. 8. 2023 a M. M., tedy žalobci a), bylo rozhodnutí doručeno do datové schránky jeho zástupkyně dne 4. 9. 2023, kdy byl spoluvlastníkem pozemku p.č. X. v k.ú. X. Lhůta pro podání odvolání mu uplynula dne 19. 9. 2023 a v tento den podal žalobce a) odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Odvolání bylo podáno před dnem 9. 10. 2023, kdy změna vlastnických vztahů nabyla účinků. Nový spoluvlastník již tedy neměl po 9. 10. 2023 právo podat odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č.j. OV-Ška/26564/2023 ze dne 18. 8. 2023. Žalovaný v odvolacím řízení neprováděl žádné úkony ani spis nijak nedoplňoval, a proto ani po 9. 10. 2023, kdy se účastníkem řízení stal P. M., nebyl žalobce c) zkrácen na žádných svých právech. Žalovaný souhlasí se žalobci v tom, že jeho rozhodnutí ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23, nemohlo nabýt právní moci, protože nebylo doručeno novému spoluvlastníkovi pozemku P. M., protože dne 15. 11. 2023, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, byla již změna vlastnictví účinná. Žalovaný toto pochybení napravil tím, že obě rozhodnutí P. M. dodatečně doručil. Doklady o doručení žalobou napadených rozhodnutí žalobci c) předkládá žalovaný soudu spolu s vyjádřením k žalobě. Žalovaný považuje námitky žalobců za nedůvodné.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobci i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

A.

Odůvodnění výroku I. rozsudku

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě

9. Podle § 73 odst. 2 věta třetí správního řádu, jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků.
10. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č.j. 1 As 6/2013-63 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „*Ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožňuje přezkoumání individuálních správních aktů soudem, tedy právně mocenského zásahu do sféry práva a svobod explicitně uvedených adresátů, případně dalších, implicitně v právech zasažených osob. Podle okruhu osob, které takovýto akt zavazuje, je možno odlišovat akty, které řeší osobní poměry adresátů, jímž jsou určeny (akty ad personam) anebo které se týkají adresáta v podstatě kvůli jeho vztahu k určité věci – např. nemovitosti (akty in rem). Zatím co správní akty ad personam zavazují pouze v nich jmenovitě uvedené osoby, jsou správní akty in rem závazné i pro jejich právní nástupce, na něž práva a povinnosti z těchto aktů přecházejí. Akty in rem působí vůči každé osobě, která se ve vztahu k předmětu daného aktu nachází ve stejné právní situaci jako původní adresát (viz též Hendrych D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, Praha : C. H. Beck, 2003, s. 119 – 120, též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 8 As 24/2006 – 60, www.nssoud.cz).*”
11. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl: „*V projednávané věci bylo rozhodnuto o odstranění částí konkrétní stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení se přitom odstranění stavby nařizuje vlastníku této stavby. Ačkoliv je tedy v příslušném rozhodnutí uvedena jako povinný subjekt žalobkyně, jedná se o správní rozhodnutí in rem, které se vztahuje ke konkrétní nemovité věci a jež zavazuje i právní nástupce žalobkyně. Jestliže dojde k převodu či přechodu vlastnictví k předmětné stavbě z žalobkyně na jinou osobu, není již žalobkyně povinna k odstranění stavby, neboť tato povinnost přechází na její právní nástupce. Z toho ovšem plyne též závěr, že správní rozhodnutí v takovém případě přestává jakkoliv zasahovat do subjektivního práva žalobkyně, resp. do její právní sféry.*”
12. Obdobně se vyjadřuje i odborná literatura, např. Helena Prášková, Právní a procesní nástupnictví ve správním řízení, Acta Universitas Carolinae - Iuridica I, str. 189: „*Nauka správního práva i judikatura se v zásadě shodují v tom, že přechod na právní nástupce je možný u těch práv a povinností, které se týkají určité věci, příp. jejích vlastností, resp. vztahu adresáta k určité věci. Subjekty práv a povinností bývají často určeny vlastnickým nebo jiným vztahem k věci (např. k pozemku, stavbě, zařízení, k ochranné známce, k lesu apod.). Pokud tedy správní orgán rozhoduje o právech a povinnostech osob, které se týkají movité či nemovité věci (ve smyslu občanského zákoníku), je jeho rozhodnutí závazné pro právní nástupce mající odpovídající právo k dané věci. Na právní nástupce přecházejí nejen práva, ale též povinnosti. Tato rozhodnutí se v науce správního práva označují jako rozhodnutí in rem/ad rem nebo také jako věcná rozhodnutí, příp. rozhodnutí s věcným účinkem. Klasickými příklady rozhodnutí in rem je územní rozhodnutí, stavební povolení, kolaudační souhlas, nařízení nezbytných úprav na stavbě, nařízení zabezpečovacích prací, povolení a nařízení odstranění stavby, povolení k nakládání s vodami.*”
13. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
14. Podle § 129 odst. 10 stavebního zákona jsou účastníky řízení o nařízení odstranění stavby povinný, osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům, na kterých je

odstraňovaná stavba umístěna nebo stavbám na nich, jakož i osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být odstraňováním stavby přímo dotčena.

15. Povinným ve smyslu § 129 odst. 10 stavebního zákona je pak v souladu s § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákon vlastník stavby nebo s jeho souhlasem stavebník stavby, tedy osoba, která je nositelem vlastnictví k předmětné stavbě, popř. s jejím souhlasem stavebník.
16. Pokud jde otázku procesního nástupnictví v průběhu správního řízení, pak odborná literatura, např. Helena Prášková, Právní a procesní nástupnictví ve správním řízení, Acta Universitas Carolinae - Iuridica I, str. 199: „*Správní řád nestanoví správnímu orgánu obecně pravomoc vydávat usnesení o tom, s kým bude pokračovat v řízení (na rozdíl od občanského soudního řádu, který stanoví, že o této otázce soud vždy rozhodne usnesením. Pouze tehdy, bylo-li by sporné, kdo se má stát procesním nástupcem dosavadního účastníka, vydá správní orgán usnesení o tom, zda osoba je či není účastníkem podle § 28 odst. 1 správního řádu. Pokud není osoba procesního nástupce sporná, správní orgán o otázce procesního nástupnictví nerozhoduje, ale bez dalšího pokračuje v řízení s procesním nástupcem (uvědomí jej o nařízeném ústním jednání, doručuje mu písemnosti apod.). K procesnímu nástupnictví tedy dochází ze zákona (ex lege), případné usnesení správního orgánu o tom, že určitá osoba je účastníkem, má deklaratorní charakter.*”
17. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje, neboť zcela odpovídají relevantní právní úpravě. V nyní souzené věci je správní řízení řízením, které se vztahuje ke konkrétní nemovité věci, tedy je řízením in rem. Nositelem práv a povinností účastníka řízení o odstranění stavby je tedy pouze a jen vlastník stavby nebo s jeho souhlasem stavebník stavby. Dojde-li např. k singulární sukcesi z původního vlastníka na nového vlastníka, stává se nový vlastník namísto původního vlastníka nositelem práv a povinností účastníka řízení o odstranění stavby. Původní vlastník současně své dosavadní postavení ztrácí.
18. Konečně je nutné se zabývat i otázkou, jaké postavení nový vlastník, jakožto „nový” účastník řízení nabývá.
19. Odborná literatura, např. Helena Prášková, Právní a procesní nástupnictví ve správním řízení, Acta Universitas Carolinae - Iuridica I, str. 199-200: „*Sukcesor (univerzální i singulární) vstupuje do té procesní pozice, v které se řízení nacházelo v době nastalé sukcese. Musí tedy přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení. Tato skutečnost vyplývá z povahy nástupnictví, protože při sukcesi dochází k přechodu (podle povahy věci) buď všech práv a povinností (při univerzální sukcesi), nebo těch, o které v řízení jde (při singulární sukcesi), tedy i práv a povinností procesních. Důsledkem toho je procesní nástupce vázán všemi úkony, které v řízení učinil jeho procesní předchůdce, správní orgán nemusí opakovat důkazní řízení, znovu vyzývat k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, znovu oznamovat procesní rozhodnutí, příp. i meritorní rozhodnutí, platí-li v řízení zásada koncentrace, nelze již přihlížet k námitkám, které by chtěl procesní nástupce vznést, pokud uplynula doba pro jejich podání, sporné (vzhledem k „nepravé koncentraci“) může být uplatňování novot v odvolacím řízení procesním nástupcem s poukazem na to, že je v důsledku nástupu až v odvolacím řízení nemohl uplatnit v řízení před orgánem prvního stupně, nemůže žádat o obnovu řízení z důvodu podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu s tím, že nemohl (z důvodu pozdějšího vstupu do řízení) v původním řízení uplatnit nové, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, nemůže podat žádost o prominutí zmeškání úkonu (§ 41 správního řádu), který včas neprovedl jeho procesní předchůdce, naopak může rozšířit žádost (za podmínek stanovených v § 41 odst. 8*

správního řádu), může zúžit předmět žádosti nebo vzít žádost zpět (§ 45 odst. 4 správního řádu)."

20. I s těmito závěry se soud zcela ztotožňuje. Ač správní řád nemá ustanovení obdobné § 107 odst. 4 občanského soudního řádu, podle kterého ten, kdo nastupuje do řízení na místo dosavadního účastníka řízení, musí přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení, vyplývá tato skutečnost z vlastní podstaty univerzální i singulární sukcese. Nový vlastník totiž zcela vstupuje do práv a povinností původního vlastníka, zatímco původní vlastník jich pozbývá. Nemovitá věc sama ani stav práv a povinností s ní spojených nedoznávají žádných změn.

B.

21. Nyní k aplikaci shora uvedených závěrů na nyní souzenou věc.

a)

22. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán pod bodem I. „*podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil vlastníku stavby odstranění stavby*“. Současně vymezil, co stavba obsahuje. V úvodní části prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „*vlastníkem stavby je*“ paní T. T. a pan M. M.
23. Paní T. T. a pan M. M. podali dne 19. 9. 2023 proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání.
24. Jak žalobci uvádějí v žalobě, pan M. M. darovací smlouvou ze dne 9. 10. 2023, kdy vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí byl učiněn dne 31. 10. 2023 s účinky k 9. 10. 2023 16:47:50, převedl svůj spoluvlastnický podíl na pana P. M.
25. Paní T. T., pan M. M. ani pan P. M. tuto skutečnost správním orgánům neoznámili a ve správním řízení neučinili již žádný další úkon.
26. Žalovaný, aniž by prováděl jakékoli další dokazování či aniž by jednal s účastníky řízení, v klasickém režimu přezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí a odvolání zamítl. Učinil tak svým rozhodnutím ze dne 15. 11. 2023, které doručil paní T. T., panu M. M. a následně i panu P. M.

b)

27. Soud neshledává důvodnou námitku žalobců o tom, že pan P. M. „*byl zkrácen na svém právu být účastníkem řízení a uplatňovat v rámci řízení svá práva*“.
28. Jak již bylo uvedeno shora, řízení o odstranění stavby je řízení in rem, při kterém při převodu vlastnictví ke stavbě dochází automaticky ke změně účastenství z původního vlastníka na vlastníka nového, za současné povinnosti nového vlastníka přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.
29. Pan P. M. se stal účastníkem řízení dnem, kdy bylo v jeho prospěch zapsáno spoluvlastnické právo do katastru nemovitostí. K tomu došlo v době, kdy již skončilo prvoinstanční řízení vydáním a doručením prvoinstančního rozhodnutí, a to k rukám dosavadních vlastníků. Současně to bylo již v době, kdy bylo podáno dosavadními vlastníky odvolání a bylo žalovaným vedeno odvolací řízení.
30. Od tohoto okamžiku byl žalovaný povinen jednat se s panem P. M., jakožto s novým spoluvlastníkem, neboť pan M. M., jakožto původní vlastník, svého účastenství na řízení pozbýl.

31. Pan P. M. byl povinen přijmout stav řízení, jaký tu byl v době jeho nástupu do řízení. Tedy, že již bylo zahájeno a vedeno odvolací řízení. Panu P. M., jakožto novému vlastníku vstoupivšímu do postavení účastníka řízení, nic nebránilo v tom, aby zcela podle své vůle realizovat svá procesní práva a povinnosti. Kupříkladu mohl v rámci zákonných možností doplnit odvolání. Pan P. M. se však rozhodl zůstat zcela pasivní.
32. Od doby, kdy se pan P. M. vstoupil do práv účastníka řízení, bylo povinností žalovaného dokončit odvolací řízení. S ohledem na to, že žalovaný v rámci odvolacího řízení neprováděl jakékoli další dokazování ani nejednal s účastníky řízení, šlo již „pouze“ o posouzení důvodnosti či nedůvodnosti odvolání a vyhotovení a doručení napadeného rozhodnutí spoluvlastníkům stavby.
33. To také žalovaný učinil, když napadené rozhodnutí doručil oběma spoluvlastníkům, tj. paní T. T. a dodatečně i panu P. M. Oba proti napadenému rozhodnutí podali tuto žalobu, čímž realizovali i své právo na soudní ochranu.
34. Panu P. M. tak žádná „možnost účinně hájit své zájmy“ odňata nebyla. Žalovaný se žádného pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí nedopustil.
35. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím in rem, tedy zavazuje vlastníky předmětné stavby, přičemž pan P. M. je jejím spoluvlastníkem, a bylo mu doručeno, má proti němu právní účinky. Stejně tak jako je má i prvoinstanční rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto nemůže být považováno za nulitní pro absolutní omyl v osobě adresáta.
36. Napadeným rozhodnutím v žalobě namítaným způsobem nedošlo ani k porušení práv paní T. T., která ostatně ani žádný žalobní bod ve vztahu ke své osobě neuvedla. Správní orgány s ní po celou dobu správního řízení jednali jako s účastnicí řízení.
37. Konečně napadeným rozhodnutím nemohlo dojít ani k porušení práv pana M. M., neboť tento v době vydání napadeného rozhodnutí již nebyl účastníkem řízení. Tudíž nemohl být zkrácen na svých právech způsobem, který by byl jakkoli způsobilý ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

C.

Odůvodnění výroku II. rozsudku

38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č.j. 5 As 201/2019 - 28, uvedl: „V nyní projednávané věci však krajský soud dospěl k závěru, že rovněž žaloba proti rozhodnutí je nepřijatelná, neboť opravnými usneseními (resp. rozhodnutími, kterými byla zamítnuta odvolání proti opravným usnesením) nemohla být stěžovatelka na svých právech dotčena. S tímto závěrem krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí, neboť jak dovodila judikatura, opravné usnesení vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zjevné chyby v počtech, překlepy apod. v písemném vyhotovení správního rozhodnutí a které se netýká výroku rozhodnutí, nemá hmotněprávní účinky (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2007, č. j. 51 Ca 14/2006 - 18). Žaloba podaná proti takovému opravnému usnesení je proto nepřijatelná. Skutečnost, že stěžovatelka nemohla být vydáním opravných usnesení na svých právech jakkoli dotčena, pak nemohla změnit ani následná rozhodnutí o jejím odvolání, neboť již původní usnesení o opravě zřejmých nesprávností se stěžovatelky nijak hmotněprávně nedotýkala. V daném případě tak pro možnost domáhat se soudní ochrany ve správním soudnictví chyběl zcela zásadní aspekt konkrétní formy působení veřejné správy na jednotlivce (zde: opravného usnesení, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu), tj. dotčení na právech či povinnostech.“

39. Oproti věci souzené Nejvyšším správním soudem v nyní souzené věci došlo rozhodnutím žalovaného ke zrušení usnesení prvoinstančního orgánu o opravě zřejmých nesprávností. Tedy po vydání napadeného rozhodnutí byl nastolen stav, kdy zde již žádné rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností není. Není zde tedy nic, co by se mohlo jakkoli žalobců hmotněprávně dotýkat.
40. Soud proto s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí jako nepřipustnou odmítl. Napadené rozhodnutí, resp. prvostupňové rozhodnutí, nemohla zasáhnout do právní sféry žalobců, neboť žalovaný rozhodoval o odvolání žalobců proti usnesení o odstranění zřejmých nesprávností. Jelikož došlo napadeným rozhodnutím i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, proti kterému žalobci brojili odvoláním, nemají správní rozhodnutí žádné hmotněprávní účinky, nespadají proto pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

V.

Rozhodnutí soudu

41. Soud neshledal žádný z žalobci uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23, zamítl, neboť v této části není důvodná.
42. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/6349/23, soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s § 65 a násl. s. ř. s.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

43. Soud neprovedl žádný z účastníky navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

44. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
45. Pokud jde o žalobu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/5691/23, která byla zamítnuta, měl by podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a žalovaný se navíc práva na náhradu nákladů řízení vzdal, nevznikly úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu soud mohl vůči neúspěšným žalobcům přiznat.
46. Pokud jde o žalobu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. PK-RR/6349/23, která byla odmítnuta, nemá podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

47. S ohledem na výše uvedené proto soud rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. srpna 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu